

www.satapornbooks.co.th

บทนำ

ดาวบนฟ้าถูกแทนที่ด้วยแสงไฟ พักยาที่หลับไหลมาทั้งวัน
มีสภาพคล้ายคนเพิ่งตื่นนอน มีแต่ความมืดดำและสนุกสนาน นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างประเทศดื่มกินและอาบแสงสีกันอย่างเพลิดเพลิน ในมุมหนึ่ง หญิงขายบริการเชื้อเชิญแขกให้มาลิ้มรสความสุขที่เธอพร้อมจะปรนเปรอให้คนที่คนที่บ้านของพวกเขาไม่สามารถทำได้

วาลีนไทร์คาราโอเกะ เปิดบริการทันทีที่ฟ้ามืด และเพียงไม่นานนักเที่ยวก็เข้ามาหาความสุขกันจนแน่น แม้หลายคนจะคงกันออกจากร้านไปแล้ว แต่เสียงเพลงก็เรียกหนุ่มๆ เข้ามาทดแทนได้ในจำนวนเท่าๆ กันเสมอ

หนุ่มสาวคู่หนึ่งกอดกันเดินออกจากร้าน มือขวาของชายหนุ่มกำขวดเครื่องดื่มราคาแพง ขณะที่มือซ้ายโอบเอวหญิงสาวอายุราวยี่สิบต้นๆ

มือข้างนั้นป้ายเปะปะไปตามร่างกาย หญิงสาวปกป้องพอเป็นพิธี แต่ก็ยอมให้เขาลูบคลำในส่วนที่ควรหวงห้าม

เมื่อมาถึงริมถนนซึ่งมีรถคันหรูจอดอยู่ หญิงสาวดันชายหนุ่มฟังประตูรถ ทั้งสองจูบกันอย่างดุเดือด ฝ่ายชายทำท่าจะคุมสติไม่อยู่ เขาต้องการล้วงล้าเธอในที่สาธารณะเลยด้วยซ้ำ แต่หญิงสาวรู้ทัน เธอดันตัวเขาออกก่อนกระชับที่ข้างหู

“ขอโทรศัพท์แบ๊บนึง เดี่ยวมา”

พูดจบ เธอก็เดินไปยังตู้โทรศัพท์ข้างทางซึ่งอยู่ไม่ห่างจากท้ายรถหยอดเหรียญและกดเบอร์ที่เธอจำได้ขึ้นใจ เสียงสัญญาณดังติดต่อกันห้าครั้ง ก่อนจะมีเสียงจ้วเจียของผู้ชายคนหนึ่งดังมาตามสาย

“กรมสอบสวนคดีพิเศษ แผนกป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ครับ” ชายคนนั้นแนะนำหน่วยงานของตัวเองราวกับคอมพิวเตอร์ที่ตั้งโปรแกรมไว้

“ช่วยฉันด้วยนะคะ ฉันกับเพื่อนๆ จะถูกส่งลงเรือประมงคืนพรุ่งนี้แล้ว” หญิงสาวกระซิบ โอกาสเดียวที่เธอจะได้คุยโทรศัพท์ก็คือช่วงที่ออกมาเก็บแลกเท่านั้นเอง

“คุณเป็นใคร อยู่ที่ไหน” น้ำเสียงของผู้ถามฟังดูตื่นตัวเต็มที่

“วาเลนไทน์คาราโอเกะ”

แล้วหญิงสาวก็บอกที่อยู่ของร้านและเล่าเรื่องของเธอกับเพื่อนร่วมชะตากรรมให้คนที่อยู่ปลายสายฟังอย่างละเอียด ขณะที่จิบจ้องแมงดาว่างใหญ่หน้าเหลี่ยมที่เดินออกจากร้านและกำลังมุ่งมาที่เธอ การโทรศัพท์คือสิ่งต้องห้ามสำหรับพนักงานอย่างเธอ และแขกซึ่งมาเที่ยวในร้านต่างรับรู้ข้อตกลงนี้ดี เพียงแต่คืนนี้...แขกคนนี้เมาหนักไปหน่อยจึงลืมข้อตกลงนั้นไป

“ที่รักษา มานีหน่อยสิคะ” เธอเอามือปิดกระบอกเสียงแล้วร้อง

เรียกแขกที่จ่ายเงินพาเธอออกมาจากร้าน ชายหนุ่มคนนั้นถลาเข้ามาถอดเธอไว้ทันที จังหวะนั้นเอง เธอกดปุ่มโทรศัพท์ตัดสายสนทนา จากนั้นจึงเอากะบอกโทรศัพท์แนบหูแขกของเธอ

“ไม่เห็นมีใครพูดอะไร”

แขกคนนั้นบอก เป็นจังหวะเดียวกับแมงดาว่างบักบินเดินมาถึง แล้วกระซอกหูโทรศัพท์ไปฟัง

“แกโทร. หาใคร”

“ฉันเปล่า” หญิงสาวไม่มีท่าทางตื่นกลัวเลยสักนิด

“แต่ฉันเห็น”

หญิงสาวเหยียดยิ้มขณะโอบรอบคอแขกไว้

“ที่รัก บอกเขาไปสิว่าคุณให้ฉันโทร. เซอร์ไพรส์เพื่อนของคุณ”

ชายคนนั้นทั้งมาทั้งตระหนก เขาจึงเล่นตามบทที่เธอกำกับทันที

“ใช่ เราโทร. หาเพื่อนผมเอง”

แมงดาไม่พูดอะไรต่อ นอกจากจ้องหน้าหญิงสาวอย่างขมขื่นก่อนจะเดินกลับไปร้าน

“คุณโทร. หาใคร” คราวนี้แขกถามบ้าง

“โทร. บอกเพื่อนว่าคืนนี้ฉันจะอยู่กับคุณทั้งคืน” หญิงสาวยิ้มยั่วยวน

ชายหนุ่มก้มลงจูบอีกครั้ง เมื่อถอนริมฝีปากออก เขาจึงถาม “ว่าแต่...ยังไม่รู้จักชื่อคุณเลย”

หญิงสาวฉีกยิ้ม “อามิเดะ ฉันชื่ออามิเดะค่ะ”

“เกาหิชิซะด้วย...” เขาหัวเราะชอบใจ

ครู่ต่อมา รถคันนั้นก็แล่นห่างจากร้านวาเลนไทน์และลับหายไป ในความมืด

1

เด็กหญิงน้ำมนต์รีบกลับเข้าห้องนอนทันทีหลังกินอาหารมื้อ

เย็นเสร็จ เธออึดอัดที่ต้องนั่งต่อหน้าชายผู้เรียกตัวเองว่าพ่อแต่ไม่เคยทำหน้าที่ของพ่อที่ดีเลยสักครั้ง ตั้งแต่จำความได้ น้ำมนต์อยู่กับแม่เสียส่วนใหญ่ แม่แม่ต้องทำงานจนแทบไม่มีเวลาพักผ่อน แต่แม่ยังใส่ใจเธอมากกว่าพ่อหลายเท่า

หลายเดือนมาแล้วที่เธอไม่ได้ฟังเสียงเหงือกล่อม ไม่ได้ฟังนิทานก่อนนอน ไม่ได้ยินเสียงของแม่แม่จะเป็นแค่คำพูดธรรมดาๆ พ่อพรากแม่ไปจากเธอ พรากเธอออกจากโรงเรียน จากเพื่อนๆ ที่รัก และจากครูพลอยสวยใจดี

เทศกาลปีใหม่ที่ทุกคนออกมาเฉลิมฉลองกันผ่านพ้นไปหลายเดือนแล้ว ขณะที่ทุกคนกำลังมีความสุข แต่น้ำมนต์...เด็กหญิงวัยสิบขวบกลับต้องพบกับฝันร้ายที่ไม่มีเด็กคนไหนอยากให้มันเกิดขึ้น คืนนั้นพ่อกับแม่ทะเลาะกันอย่างหนักจนถึงขั้นลงไม้ลงมือ แม่ขับรถออกจากบ้านไปด้วย

ความโกรธ พ่อคว้าขวดเบียร์ขึ้นดื่มแทนที่จะคว้ามือแม่เอาไว้

เพื่อนบ้านนับถอยหลังเพื่อเริ่มต้นวันใหม่ของปีใหม่ ขณะที่น้ำมนต์
นั่งนับถอยหลังรอเวลาที่แม่กลับมา ปีเก่าผ่านพ้นไปโดยไม่มีวันหวนกลับ
เหมือนแม่...ที่ปานนี้ยังไม่กลับมา

แม่ตายแล้ว...ตายไปพร้อมกับวันสุดท้ายของปี

ห้องนอนของน้ำมนต์อยู่ชั้นสองทางทิศตะวันออกของตัวบ้าน
ห้องสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดสิบแปดตารางเมตรบุพื้นหินอ่อนสีขาวนวล ผืน
ติตวอลล์เปเปอร์สีฟ้าอ่อน หน้าต่างไม้ถูกปิดบังด้วยผ้าม่านสีเดียวกับผนัง
ห้อง เตียงนอนอยู่ติดแนวหน้าต่างด้านตะวันออก ตึกตาวนมีใหม่พรมสีขาว
ตัวเท่าเธอวางอยู่บนเตียง ปลายเตียงเป็นโต๊ะเครื่องแป้ง ส่วนหัวเตียงมี
โคมไฟรูปร่างคล้ายหมวกญวนตั้งอยู่ใกล้กับชั้นวางของเล่นที่เกือบจะว่าง
เปล่า ตึกตาวนบาร์บี้หลายตัวนอนระเกะระกะอยู่บนพื้น บางตัวแขนขา
บางตัวหัวหลุด น้ำมนต์จำไม่ได้แล้วว่าตึกตาวนไหนมีที่มาอย่างไร...เมื่อ
ตอนที่แม่อยู่ แม่เล่าให้ฟังว่าตึกตาวนนี้คือซินเดอเรลลา ตัวนี้คือสโนไวท์
แต่ละตัวมีเรื่องราวที่สนุกน่าติดตาม แต่พอแม่ไม่อยู่ มันก็กลายเป็นแค่เศษ
หุ่นพลาสติกแข็งที่อจมนองไม่เห็นคุณค่าใดๆ อีก...น้ำมนต์ไม่สนใจมันอีก
ต่อไปแล้ว

เด็กหญิงหยิบของเล่นชิ้นใหม่ที่เพิ่งได้มาเมื่อตอนบ่ายขึ้นดู มันคือ
เปลือกหอยทรงกลมแบน ตรงกลางเจาะรูกลมคล้ายเหรียญกษาปณ์
โบราณ มันไม่สวยงามจนเธอคิดจะเอามาเป็นเครื่องประดับ แต่มันคล้าย
มีพลังบางอย่างดึงดูดให้เธอเก็บมาจากซอกปรักหักพังของตึกศาลากลาง
หลังเก่าข้างๆ บ้าน น้ำมนต์มีตั้งใจจะเข้าไปเล่นในนั้น เพราะนอกจากป้าย
ห้ามเข้าแล้ว คนงานยังเอาแผ่นสังกะสีมาทำเป็นรั้วกันล้อมรอบบริเวณ
แต่รั้วนี้คงทำไว้นานจนสภาพมันกลืนเข้ากับตัวตึก มีรูโหว่ขนาดใหญ่
มากมายและรอยตะกุกดินของหมาจรจัด

ขณะที่น้ำมนต์เดินไปยังสนามเด็กเล่นซึ่งอยู่ด้านหลังของซากอาคาร เธอรู้สึกเหมือนได้ยินผู้หญิงร้องเพลงอยู่ข้างใน เด็กหญิงย่องเข้าไปตรงช่องโหว่ของสังกะสีเพื่อแอบดูที่มาของเสียง...

ไม่มีใครอยู่ในนั้น นอกจากเสาปูนเก่าๆ ผุพังยืนเรียงกันนับสิบต้น บางต้นยืนโดดเดี่ยวอย่างอิสระ แต่บางต้นต้องแบกรับคานปูนผุๆ ที่พร้อมจะยุบลงมาเมื่อไรก็ได้ ที่พื้นเบื้องล่าง เศษอิฐซากปูนกองทับถมไม่เป็นระเบียบ ผงอิฐปลิวลือลือมีรอยแตกถูกระบายคำหยาดลงไปด้วยสีสเปรย์ บางที่กลายเป็นที่ยึดเหนี่ยวเกี่ยวพันของเถาวัลย์

พื้นที่โดยรวมของซากอาคารเกือบร้อยตารางวา

น้ำมนต์ค่อยๆ มุดเข้าไปด้วยความระมัดระวัง เพราะกลัวว่าเธอคนนั้นจะตกใจจนหยุดร้องเพลง เพลงที่เธอฟังไม่เข้าใจ แต่รับรู้ได้ถึงความรู้สึกเศร้าวิลวิลหาอย่างแปลกประหลาด

พายุหมุนก่อตัวขึ้นอย่างช้าๆ ก่อนจะรุนแรงและพัดวนจนฝุ่นคลุ้งกระจาย รั้วสังกะสีกระทบกันดังปั้งปั้ง น้ำมนต์เอามือปิดหน้าไว้กันฝุ่นเข้าตา เสียงเพลงเงียบหายไปแล้ว ลมหมุนก็อ่อนกำลังลง เด็กหญิงเดินลึกเข้าไปในซากอาคาร แต่ไม่มีร่องรอยคนอยู่ในนี้เลย แล้วเธอก็เห็นเปลือกหอยวางปะปนอยู่กับเศษอิฐเศษปูนข้างเสาแตกร้าวต้นหนึ่ง

“ทำอะไรอยู่หรือลูก พ่อเข้าไปได้ไหม” เสียงของพ่อดังมาก่อนเสียงเคาะประตู

น้ำมนต์สะดุ้งตกใจ รีบวางเปลือกหอยลงข้างๆ กรอบรูปที่มีรูปแม่อยู่ แล้วปิดไฟทันที

“น้ำมนต์นอนแล้วค่ะ”

เด็กหญิงคว้าตุ๊กตาหมีเข้ามากอด เพ่งมองไปที่ประตู ขณะที่ได้ยินเสียงฝีเท้าของพ่อห่างออกไป

2

ความรู้สึกละแวกสามีมี่สูญเสียวรรยา...พ้อที่ลูกไม่ยอมรับ
ประเดประดังเข้ามาจนไม่สามารถคิดงานเขียนที่รักได้...สงกรานต์ ซายวัย
สามสิบสองปีกลายเป็นคนเงิบขริ่ม ขังตัวเองอยู่ในโลกส่วนตัวที่คนอื่น
เข้าไม่ถึงและไม่มีวันเข้าใจ

ชีวิตคนเราเหมือนมีอะไรบางอย่างคอยกำหนดให้ขึ้นๆ ลงๆ
เหมือนน้ำที่ได้รับอิทธิพลจากดวงจันทร์

หลังจากเรียนจบปริญญาตรี สงกรานต์ทำงานประจำที่บริษัท
ตัวแทนจำหน่ายเครื่องสำอางยี่ห้อดังแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ แต่ด้วยนิสัยรัก
การอ่านทำให้เขาอยากเขียนและเริ่มพัฒนาทักษะฝีมือจนมีผลงานตีพิมพ์
เป็นที่ยอมรับของหนอนหนังสือทั่วไป ในที่สุด เขาก็ยึดงานเขียนนิยาย
เป็นอาชีพหลัก และเขียนบทความส่งหนังสือพิมพ์ฉบับยักษ์ใหญ่ของเมือง
ไทยเป็นอาชีพเสริม

สงกรานต์ตัดตัดสินใจลาออกจากงานประจำเพราะเบื่อกับที่จะต้องรีบตื่นแต่เช้า นุ่งหม้อเหล็กกระป๋องกวาดเข้าไปตอกบัตรให้ทันเวลางาน พอเลิกงานก็ฝ่ามรสุมรถติดกลับบ้าน นอน รุ่งขึ้นรีบตื่นมาตอกบัตร ชีวิตมันซ้ำซากจนมองไม่เห็นคุณค่า เขาลาออกท่ามกลางเสียงทักท้วงจากเพื่อนร่วมงานซึ่งบอกว่างานที่ทำอยู่มันคงดีแล้ว เขาไม่สนใจเสียงห้ามปรามใดๆ ทั้งสิ้น ความมั่นคงที่น่าเบื่อหน่าย ชีวิตต้องเป็นลูกจ้างเขาตลอดไป เขาต้องการเป็นนายของตัวเอง ต้องการกำหนดงาน กำหนดรายได้เอง

ความเสียใจที่มีมาตลอดก็คือ เสียเวลาเวลาที่เสียไปกับการเรียนในโรงเรียน...หลักสูตรการเรียนสอนคนให้ออกมาเป็นลูกจ้าง แต่ไม่สอนให้มาเป็นนายจ้าง ครูทุกคนบอกให้เขาดังใจเรียนเก่งๆ จบมาจะได้งานทำดีๆ มีเงินเดือนเยอะๆ สงกรานต์เบื่อชีวิตมนุษย์เงินเดือนที่ต้องลุ้นว่าสิ้นเดือนจะมีเงินพอใช้หรือเปล่า ต้องลุ้นว่าสิ้นปีจะได้โบนัสเท่าไร ชีวิตที่มีโครงสร้างแน่นอน ทำงาน มีแฟน เก็บเงิน ซื้อรถ ซื้อบ้าน แต่งงาน มีลูก ส่งลูกเรียน บอกลูกให้ตั้งใจเรียน จบมาจะได้มีงานดีๆ ทำ มีเงินเดือนเยอะๆ เขาตั้งใจที่พาตัวหลุดออกจากวังวนอันน่าเบื่อนั้นได้

ปีนมณี นักธุรกิจสาวสวยเจ้าของบริษัทส่งออกอัญมณี เข้ามามีอิทธิพลเหนือจิตใจเขาโดยไม่ตั้งใจ หลังจากที่ขอสัมภาษณ์เธอในฐานะนักธุรกิจรุ่นใหม่ไฟแรงเพื่อลงในคอลัมน์ข่าวเศรษฐกิจ การสัมภาษณ์จบลงเพียงไม่กี่นาที แต่หลังจากนั้นเขากับเธอก็ติดต่อกันเรื่อยมา เธอชื่นชอบงานเขียนของเขา ขณะที่เขาเองก็ชื่นชอบผู้หญิงเก่ง กล้าคิด กล้าตัดสินใจ แต่ความรักของเขากับเธอค่อนข้างน้ำเน่าอยู่บ้าง พ่อแม่ของเธอไม่ชอบให้ลูกสาวคบกับนักเขียนจ๋าๆ แต่ด้วยความเป็นคนหัวรั้นตามประสานักเรียนนอก ทำให้เธอไม่ฟังคำทัดทานของพ่อแม่ เธอตัดสินใจแต่งงานกับเขา...และวันนี้ก็พิสูจน์ได้แล้วว่า เธอคิดผิด

ความรักของคนสองคนก่อกำเนิดชีวิตหนึ่งชีวิตขึ้นมาอย่างอบอุ่น

แต่ชีวิตครอบครัวที่ดูเหมือนจะเป็นสุขกลับต้องพังพินาศไปเพราะความคิดเห็นไม่ตรงกัน ชีวิตนักเรียนที่เขารักเข้ากันไม่ได้กับชีวิตครอบครัว เขาต้องการเวลาส่วนตัวในขณะที่ลูกเมียต้องการความเอาใจใส่ เขาต้องการค้นคว้าข้อมูลแต่ลูกเมียอยากให้พาไปเที่ยว ลูกกับเมียอยากอยู่กินอาหารเย็นพร้อมหน้าแต่เขากลับนั่งดื่มเหล้ากับเพื่อนๆ แม้พยายามอธิบายให้เธอเข้าใจว่าที่วงเหล้ามีเรื่องราว มีแฉคิด มีปรัชญาและคำพูดดีๆ ให้เก็บเกี่ยวมาประกอบงานเขียนได้ แต่เธอไม่ยอมเข้าใจ ความรู้สึกเบื่อหน่าย คับอก คับใจของเธอถูกถ่ายทอดไปยังลูกสาว นานวันเข้าน้ำมนต์ก็มองเขาเหมือนกับคนแปลกหน้า

งานเลี้ยงส่งท้ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่ ถ้าเป็นเขาที่ขับรถออกไปเรื่องคงไม่จบลงด้วยความเศร้าอย่างนี้

หลังจัดการงานศพเรียบร้อย สงกรานต์ตัดสินใจขายบ้านที่กรุงเทพฯ พาลูกสาวกลับมาอยู่บ้านเกิดที่ชลบุรี เขาซื้อบ้านมือสองที่มีรั้วติดกับเขตพื้นที่ศาลากลางจังหวัด ตั้งใจจะอยู่กับลูกและเลี้ยงเธอให้ดีที่สุดเพื่อชดเชยความผิดพลาดที่เกิดขึ้น แต่จนถึงวันนี้ความสัมพันธ์ของเขากับลูกยังไม่ดีขึ้น เขาเหนื่อยใจ ว่าวุ่น จนไม่สามารถคิดงานออกมาได้ เขาไม่ได้เปิดคอมพิวเตอร์เลยนับตั้งแต่เสียปิ่นมณีไป

ลมหนาวของเดือนพฤศจิกายนพัดเข้ามาทางหน้าต่างทำให้เขาหายใจโล่งขึ้น กระบองเปียร์เปล่าวางระเกะระกะอยู่บนพื้น สงกรานต์เอนตัวพิงผนังห้อง ปล่อยสายตามองเพดานอย่างอิสระ แล้วเขาก็ได้ยินเสียงลมพัดโบสนในพื้นที่ศาลากลางหลังเก่า มันทิ้งหวีดหวิวคล้ายเสียงผู้หญิงกำลังครวญเพลง

“อันตัวเฮนี่เป็นสาว ยังมีผิว

เวลานอนก่อนนอนบ่หลับ

เมื่อยามเด็กคนอื่นก่อกำกันหลับมดแล้ว

14 เคน นักสืบพลัจฉิต ตอน รอยรัก สิวพยาบาท

เขาออกไปเล่นตามลำพังที่ลานหนุ่มสาวแหม

เพราะเขานี้ยังมีผิว

เวลา⁺กินข้าว⁺เขา⁺หือ⁺บ้อ⁺แม่⁺ของ⁺เขา⁺กิน⁺ก่อน

เวลา⁺กิน⁺น้ำ⁺หือ⁺เป็น⁺กิน⁺กัน⁺ก่อน

ถ้า⁺เขา⁺มี⁺ผิว⁺ เขา⁺ตัง⁺สอง⁺กิน⁺น้ำ⁺กิน⁺ท่า⁺พร้อ⁺ม⁺กัน⁺”

สงครามตั๊ยมเมื่อได้ยินเนื้อหาแปลกประหลาดของเพลง ก่อนจะม่อย
หลับไปในท่านั่งพิงผนัง เท้าข้างหนึ่งวางทับกระโปรงเบียร์ว่างเปล่า

3

บ้านหลังนั้นยังตั้งอยู่บนแหลมที่ยื่นออกไปในทะเล
เช่นเดิม...บ้านที่ปฐวีหายไปพร้อมกับไอลดา จนถึงคืนนี้เคนยังไม่สามารถ
ติดต่อคนทั้งสองได้ เขาไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นที่นั่นบ้าง ตั้งแต่แยกย้ายกันที่
สถานี่ตำรวจ เคนนำหลักฐานที่ได้จากดอกเตอร์จุนไปเสนอ บ.ก. อิศวะ
ขณะที่ปฐวีบึ่งรถออกไป เคนเพิ่งมารู้จากพ่อตากับแม่ยายของปฐวีที่หลัง
ว่าทั้งสองซื้อบ้านพักตากอากาศหลังนี้ไว้เพื่อพักผ่อน และนี่คือสถานที่
สุดท้ายที่ปฐวีควรจะอยู่ก่อนหายไปอย่างไร้ร่องรอย

“ผมก็อยากรู้เหมือนกันว่าพวกเขาหายไปไหน ถ้าคุณเจอ ช่วยบอก
ให้เขาติดต่อมาบ้างนะ”

น้ำเสียงของชายชราเต็มไปด้วยความกังวล แม้เขาจะไม่ขึ้นชอบ
ลูกเขยอย่างปฐวี แต่ยังไงเขาก็เป็นสามีของลูกสาว เคนจำได้ดีว่าครั้ง
สุดท้ายที่ปฐวีเจอพ่อตากับแม่ยายก็คือครั้งที่เขาไปตามหาไอลดานั่นเอง

เคนลงจากรถแท็กซี่ที่เหมามาจากกรุงเทพฯ ไกลกับต้นจามจุรีที่อยู่

ห่างจากตัวบ้านไม่ถึงร้อยเมตร คนขับทำสีหน้าแปลกใจที่ผู้โดยสารเลือก
ลงตรงบ้านที่ไม่มีใครอยู่ แต่เมื่อได้รับเงินครบตามมิเตอร์เขาก็ไม่บ่นและไม่
ถาม เคนรอจนแท็กซี่แล่นไปลับตาแล้วจึงหันไปสำรวจตัวบ้าน ลมดึกพัด
โชยมาให้ความรู้สึกหนาวเหน็บ ใบไม้แห้งที่ทับถมกันอยู่ส่งเสียงดังแกรก
กราก

ทันทีที่ก้าวเข้าสู่ร่มเงาของจามจุรี ภาพก็ปรากฏขึ้นในหัว มันเป็น
ภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อหนึ่งสัปดาห์ที่แล้ว...ที่ตรงนี้เคยมีรถเก๋งยี่ห้อ
ฮอนด้า แอ็กคอร์ดสีดำจอดอยู่ มันเป็นเวลากลางคืนเหมือนตอนนี ชาย
เจ้าของรถสูบบุหรี่ยังไม่ทันหมดมวนก็โยนทิ้ง

เคนมองตามทิศทางที่เห็นในภาพนิมิต แล้วเขาก็พบก้นบุหรี่เปื้อน
ยุ่ยชิ้นหนึ่งตกอยู่ใต้ใบไม้...ภาพต่อมาที่เห็นคือ ชายคนนั้นสวมชุดหมีสีดำ
รัดรูป ปิดบังอวัยวะทุกส่วนตั้งแต่ปลายเท้าจนถึงศีรษะ เมื่อเขากดสวิทช์
บนหน้าอก ชายคนนั้นก็หายไป เคนขมวดคิ้วพลางนึกสงสัยว่าชายคนนั้น
หายไปได้อย่างไร แล้วความคิดก็วกกลับไปยังเหตุการณ์ที่แม่ของเด็ก
ตกบันไดตาย ขณะที่เด็กลอยออกจากบ้าน...ฝีมือของชายลึกลับคนนี้เอง
จากนั้นเหตุการณ์ที่เคนเห็นปืนลอยออกจากมือปฐวีแล้วยิงดาบชะเอนก็คง
เป็นฝีมือของชายล่องหนคนนั้นเช่นกัน

เคนเดินไปยังบ้านสี่ฟ้าชั้นเดียว แม้จะมองไม่เห็นตัวชายลึกลับ แต่
เคนยังเห็นปืนกลลอกลอยอยู่ในระดับเอว ซึ่งชายคนนั้นคงพกไว้ เคนยังเห็น
รอยเท้าของชายคนนั้นประทับลงบนผืนทราย ทุกก้าวย่างเป็นไปอย่าง
มั่นคง ไม่ลังเล ประตูบ้านถูกเปิดออก ช่างในมีแต่ความมืด ชายลึกลับ
ล่องหนได้เดินวนในบ้านก่อนทะลุออกประตูหลัง

เคนได้ยินเสียงรถแล่นเข้ามาจอด ชายลึกลับคนนั้นถอยกลับเข้ามา
ในบ้าน มันยืนรออย่างใจเย็น...ปฐวีนั่นเองที่ตามมา

แล้วภาพต่อมาก็เต็มไปด้วยความซุลมุน กลิ่นดินปืน เสียงหวีดร้อง

ของไอยลดา ไยแมงมุม ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนเคนแทบจะคุมไม่อยู่ เขาเอามือปิดหูทั้งสองข้าง ไม่ใช่เพราะเสียงปืนในนิมิต แต่อาการปวดหัวกำลังเล่นงานเขาอย่างหนัก แม้สองสามวันมานี้เขาจะนั่งสมาธิตามคำแนะนำของหลวงพ่อบุญคิดว่ามีพลังจิตกล้าแข็งแล้ว แต่เมื่อภาพอดีตโถมทับเข้ามาพร้อมๆ กัน เคนก็แทบจะคุมสติไม่อยู่ เขาทรุดลงนั่งอย่างอ่อนแรง ปลดปล่อยภาพเหตุการณ์นั้นให้ผ่านไป พยายามดึงสติให้กลับมาสู่ปัจจุบัน

แต่ภาพที่เห็นต่อมานั้นเองทำให้เคนต้องผีนตอ...ปฐวีเดินไปหลังบ้าน เขาดึงไยแมงมุมขึ้นมา ที่ปลายไยมีก้อนกลมๆ ก้อนหนึ่งซึ่งมีเด็กทารกอยู่ข้างใน เคนเห็นปฐวีร้องไห้ เข้มจิตยาที่ดอกเตอร์จูนให้ก่อนแยกย้ายกันนั้นร่วงหล่นลงพื้น

“เกิดอะไรขึ้น” เคนครางพลางหอบหายใจ รู้สึกถึงเหงื่อที่ผุดพรายขึ้นจนเต็มแผ่นหลัง เขาเห็นใบหน้าขาวซีดของตัวเองทางกระจกเงา อาการปวดหัวไม่ทุเลาลงเลย

“ต้องอดทน ถ้าจะตามหาปฐวี ต้องตามจากจุดนี้” เคนบอกตัวเอง พยายามตั้งสมาธิใหม่

แล้วภาพที่เห็นต่อมาก็คือ ปฐวีโยนร่างของชายลึกลับคนนั้นลงบ่อน้ำ ขณะที่เสื้อเกาะระลอกหนองถูกถอดกองไว้กับพื้น...เคนสะบัดหน้าขับไล่ความเจ็บปวดที่โถมทับเข้ามา ภาพที่เห็นเริ่มไม่ปะติดปะต่อ

เขาเห็นปฐวียืนอยู่หน้ากองไฟที่กำลังลุกไหม้...

ปฐวีกำลังเผาศพไอยลดา...

ปฐวีอุ้มเด็กไว้ในมือ เด็กคนนั้นยังไม่ตาย

ปฐวีเอเสื้อคลุมล่องหนคลุมตัวเด็กคนนั้นไว้ เด็กหายวับไป

ปฐวีขึ้นรถ...ฟอร์ด เอสเคปสีดำแล่นออกไปสุดสายตา

เคนล้มฟุบลงตรงนั้น...ในบ้านตากอากาศสีฟ้า

4

สงกรานต์ตื่นแต่เช้ารีบเข้าครัว เขาทำไข่เจียวหมูสับอย่างคล่องแคล่ว มันเป็นอาหารอย่างเดียวที่เขาทำได้ดีที่สุด แกงเขียวหวานที่ป่าพรซึ่งเป็นเพื่อนบ้านตักมาให้ยังอุ่นอยู่ในเตาไมโครเวฟ สงกรานต์ต้องเตรียมอาหารทุกอย่างให้พร้อมก่อนน้ำมนต์จะแต่งตัวเสร็จ

การเลี้ยงลูกไม่ใช่เรื่องง่าย เมื่อก่อนเขาไม่เคยรู้เลยจนกระทั่งเสียปีนมนต์ไป เขาต้องทำทุกอย่าง...เขาคิดถึงเธอ

น้ำมนต์เดินลงบันไดมา เด็กหญิงซึ่งอยู่ในชุดนักเรียนมีท่าทางเหงาหงอย เธอซบลงไปมาก หน้าตาหมองคล้ำ ไม่มีรอยยิ้มปรากฏบนใบหน้า นับตั้งแต่วันเริ่มปีใหม่ เธอวางกระเป๋าหนังสือลงบนเก้าอี้ข้างๆ ก่อนนั่งรอที่โต๊ะอาหาร สงกรานต์กระวีกระวาดยกอาหารเข้ามาเสิร์ฟ เขาทำทุกอย่างเพื่อให้บ้านดูมีชีวิตชีวา แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายไม่ให้ความร่วมมือเอาเสียเลย

“น้ำมนต์คิดถึงบ้าน” เด็กหญิงบอกเมื่อพ่อตักไข่เจียวใส่จานให้

มือพ่อชะงักครู่หนึ่งก่อนดึงมือกลับอย่างรวดเร็วแรง

“นี่ไงลูก บ้านของเรา” สงกรานต์บอกด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล เขาพยายามสบตาลูกเพื่อดูปฏิกิริยา แต่น้ำมนต์ยังนิ่ง
“น้ำมนต์คิดถึงแม่”

คำพูดของลูกสาวทำให้สงกรานต์วางข้อชนส้อมลงในจาน หมดความอยากกินอาหารอีกต่อไป เด็กหญิงน้ำตาไหลอาบสองแก้ม เพ่งมองจานไข่เจียวแต่ไม่ยอมมองหน้าพ่อ

สงกรานต์เดินอ้อมโต๊ะเข้าไปโอบกอดลูกสาวไว้แน่น

“พ่อขอโทษ”

เขาไม่อยากจะอะไรมากมาย เพราะอาจทำให้ลูกสาวคิดถึงแม่มากขึ้นและโกรธเขามากขึ้น สงกรานต์โทษตัวเองอยู่ทุกวันและบางครั้งก็อยากโทษคนอื่นด้วย โทษเพื่อนที่ชอบชวนกินเหล้า โทษไอ้คนขับรถคันนั้นที่ชนรถปิ่นมณี โทษสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ไม่ช่วยคุ้มครองเธอทั้งที่เธอกราบไหว้อยู่ทุกวัน

น้ำมนต์ตัวลั่นน้อยๆ ด้วยแรงสะอื้นในอ้อมกอดของผู้เป็นพ่อ

“เราไปโรงเรียนกันดีกว่านะ ที่นั่นมีเพื่อนเล่นมากมายเลย”

สงกรานต์ชวนลูกสาวขณะยืนกระดาศษทิสซุให้ วันนี้เป็นวันเปิดเรียนและเป็นโรงเรียนใหม่ของน้ำมนต์

เด็กหญิงรับกระดาศษมาเช็ดหน้าก่อนยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม

“กินข้าวกันก่อนไหม”

ลูกสาวส่ายหน้าโดยไม่มองหน้าเขาเลย...ลูกคงเกลียดพ่อมาก

“งั้นกินนมหน่อยนะลูก จะได้มีแรง”

สงกรานต์เดินไปเปิดตู้เย็น หยิบนมกล่องเปิดเทใส่แก้ว เขาแอบมองหน้าลูกสาวจากห้องครัว นานเหลือเกินที่ไม่ได้สบตากลมโตคู่เน้นดวงตาที่เจิดจรัสเหมือนอัญมณีที่ประเมินค่าไม่ได้ ดวงตาของลูกถอดแบบ

มาจากแม่ไม่ผิดเพี้ยน

สงกรานต์เดินกุมมือลูกสาวออกจากบ้านเพื่อไปส่งให้ถึงโรงเรียน เขาอยากใช้เวลาอยู่กับลูกให้นานที่สุด โรงเรียนของน้ำมนต์อยู่ห่างจากบ้านไม่ถึงห้าร้อยเมตร เขาอยากให้ระหว่างทางมีสิ่งสวยงามที่ลูกสาวเห็นแล้วชอบจนหันมาถามว่านั่นคืออะไร...พออยากให้ลูกเป็นฝ่ายชวนคุยบ้าง แต่มือน้อยๆ ที่เขากุมอยู่กลับไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบเลย

สงกรานต์หยุดอยู่ที่หน้าบ้านป่าพรเมื่อเห็นลูกโง่ง...สามีของเธอ ซึ่งเป็นภารโรงศาลากลางกำลังฉีดยาน้ำรดกล้วยไม้

“ลูกโง่ง เมื่อคืนฟังเพลงอะไรนะ”

ลูกโง่งหยุดให้น้ำกล้วยไม้ พยายามนึกว่าเขาฟังเพลงอะไรหรือเปล่า

“ฟังเพลงอะไร เปล่านี้ เมื่อคืนลูกปิดทีวีนอนตั้งแต่สองทุ่มแล้ว”

“เหวอ ฉันผอมลงแล้วไปเอง ผมไปก่อนนะลูก ฝากขอบคุณป่าพรด้วย แกงเขียวหวานอร่อยมาก” สงกรานต์บอกทั้งที่ไม่ได้แตะน้ำแกงแม้แต่คำเดียว

เขาจูงมือน้ำมนต์เดินจากไป ขณะที่ลูกโง่งยังคิดอยู่ว่าเมื่อคืนเขาฟังเพลงอะไร

‘สุดทางรัก’ เป็นชื่อร้านอาหารที่เก็นในความคิดของเขา เมื่อสมัยเรียนมัธยม เขากับเพื่อนชอบมานั่งที่นี่ สงกรานต์โทรศัพท์ไปหาเพื่อนที่เป็นตำรวจทันทีหลังส่งน้ำมนต์เข้าชั้นเรียน เขาอยากคุยกับใครสักคนที่พร้อมจะรับฟังและเข้าใจความรู้สึกที่เป็นอยู่ขณะนี้

ชื่อร้านที่เคยขัดแย้งกับชีวิตวัยหนุ่มกลับให้ความรู้สึกสอดคล้องกับชีวิตในปัจจุบัน เขาไม่เข้าใจว่าทำไมเจ้าของร้านจึงคิดชื่อนี้ขึ้นมา อาจเป็น

เพราะสถานที่ตั้งร้านที่พอขับรถเข้ามาในท่าเรือแหลมฉบัง ตามทางมาเรื่อยๆ จนถึงสุดที่ผืนดินจดกับท้องทะเลไม่มีทางไปต่อ...หรืออาจเป็นเพราะช่วงเวลาก่อนตั้งร้านนั้นเจ้าของร้านกำลังอกหักอยู่ ก็สุดจะคาดเดา อย่างไรก็ตาม บรรยากาศที่นี่เหมาะสำหรับการพักผ่อนเป็นที่สุด

รถสายตรวจจแล่นเข้ามาจอด ก่อนที่ตำรวจจราจรวัยเอกร่างอ้วนอ้ายจะก้าวลงมา ส่วนประตูหน้าอีกฝั่งกลับมีชายหนุ่มหน้าตาคมสันก้าวลงมาด้วย สงกรานต์เข้มนมองเพื่อความแน่ใจก่อนจะยิ้มให้คนทั้งสอง

“โอ้โห...ชุดเบียร์แต่เข้าเลยเพื่อนเรา”

ร้อยตำรวจเอกตรัย เพื่อนรักสมัยเรียนมัธยมส่งเสียงทักทายก่อนเลื่อนเก้าอี้มานั่ง เช่นเดียวกับคนที่เลื่อนเก้าอี้ก็อึดตัวออกจากโต๊ะ

“พี่สง หวัดดีครับ” คนทักทายอย่างสนิทสนม

สงกรานต์ยกมือรับไหว้ ก่อนเอ่ยแซว “บ.ก. ใหญ่มาทำอะไรที่นี่”

“บอกงบอกอะไรละ ไม่ถูกไล่ออกก็บุญแล้ว” คนตอบ

พนักงานเสิร์ฟสาวในชุดนักศึกษาถือแก้วเปล่าเดินเข้ามา

“เอาเครื่องดื่มอะไรดีคะ”

“นายสั่งอะไรไปรียัง” ตรัยถามสงกรานต์กลับ

“ยัง” สงกรานต์ยกแก้วเบียร์ขึ้นดื่ม

ร้อยตำรวจเอกรับเมนูมาอ่านแล้วสั่งอาหาร จากนั้นเด็กเสิร์ฟจึงเดินจากไป

“งานเป็นไงบ้าง” สงกรานต์ถามพร้อมรินเบียร์ให้เพื่อนและรุ่นน้องที่เคยทำงานในสำนักพิมพ์เดียวกัน

“ก็เรื่อยๆ ช่วงนี้ไม่มีอะไรเด็ด” ตรัยยกเบียร์ขึ้นจิบเล็กน้อยเพื่อให้ลิ้นปรับเข้ากับรสชาติของเครื่องดื่ม ขณะที่เคนชัตรวอดเดียวหมดแก้ว จนคนทั้งสองต้องหันมามอง

“โอ้เนี่ย ไปกลุ่มอะไรมาวะ” ตรัยถาม

“กำลังแข็งๆ ครับพี่” เคนบอก รู้สึกมีนๆ เพราะร่างกายได้รับ แอลกอฮอล์แต่เช้า

“เรื่องอะไรล่ะ” ตรัยถามต่อ

“กำลังตามหาคนอยู่ ช่างเถอะ พุดไปพวกพี่ก็ไม่เชื่อ เอ๊ย! ไม่รู้จักหรือ” เคนรีบปิดบทสนทนา

“อะไรวะ มาด้วยกันแล้วไม่ถามกันให้เรียบร้อย” สงกรานตขัดขึ้น “แล้วไปเจอกันได้ไง”

“ก็มัน...” ตรัยหันไปมองเคน “โห. มาปลุกตั้งแต่เจ็ดโมง เนื้อตัวมอมแมมยังกะลูกหมาหลงทาง แล้วดูนี่นะ”

เขาถลกแขนเสื้อของเคนขึ้น เผยให้เห็นรอยยุงกัดเป็นจ้ำสีแดงตามท่อนแขน

“สงสัยจะโดนเด็กมอมยา รูดทรัพย์”

“พี่ก็พุดไป ผมไม่เถียวอย่างนั้นสักหน่อย” เคนรีบบอก ไม่พุดเรื่องที่เขাপวดหัวจนหมดสติในบ้านพักของผู้หมวดปฐวี รู้สึกตัวก็เช้าวันใหม่แล้ว

“สิตาเป็นไงบ้าง” สงกรานตถาม เขาไม่สนุกกับการหยอกล้อกันระหว่างเคนกับผู้กองตรัยเลยสักนิด

“ก็ดีครับพี่” เคนบอก

สงกรานตยิ้มจืด “ถ้าเป็นคนที่เราคิดว่าใช่ ก็จงรักษาไว้ให้ดีเถอะ”

เคนรับรู้ถึงความโศกที่เจอมา กับน้ำเสียงได้เป็นอย่างดี เขาหันไปสบตากับผู้กองตรัยก่อนที่ทั้งคู่จะเสียบไปพักหนึ่ง

“เปลี่ยนรัฐมนตรีใหม่ แกโดนกระแทบบ้างมั๊ย” สงกรานตหันไปถามตรัย

“ไม่หรอก ก็แค่เปลี่ยนกระดาดเขียนนโยบายใหม่ ใช้คำใหม่ ส่วนการปฏิบัติงานก็ยังไม่เหมือนเดิม อย่าคุยเรื่องนี้เลย...เฮ้ ว่าแต่เอ็งเป็นอะไร

มากหรือเปล่า” ตรัยถามเข้าเรื่อง

สงกรานต์ไม่ตอบ แต่หันไปหาเคนแทน

“ทำที่วืกับหนังสือพิมพ์ต่างกันไหม”

“คล้ายกันในบางส่วนครับพี่ แต่ที่วืวุ่นวายกว่า ใช้คนและอุปกรณ์เยอะกว่า”

“วันนั้นพี่ดูสารคดีเรื่องไก่อชน...”

คำพูดของสงกรานต์ทำให้เคนทำหน้าเบ้ ขณะที่ตรัยหัวเราะคิกคัก ก่อนจะพูดถึงน้องชายตัวเอง

“ไอ้ประชาโทร. มาบอกไว้อย! พี่ตรัย! พี่ตรัย! คีนนี่อย่าลืมดูนะ สารคดีเชิงสืบสวนสอบสวนรางวัลแสงชัย เรื่องไก่อชน โดยฝีมือของนักข่าวอนาคตไกล”

“แล้วเป็นไง” สงกรานต์ถาม ใบหน้าเริ่มมีรอยยิ้มระบายบางๆ ตรัยหันไปบอกเคน “พี่ร่อน้องนะ พี่จะขอพูดตรงๆ เพื่อนำไปสู่การแก้ไข”

“ยังไงครับพี่”

“ห่วย”

“ขอบคุณ”

“ไม่ถึงกับห่วยหรอก พี่ดูอยู่ ก็สนุกดีนะ” สงกรานต์พยายามให้กำลังใจ

เคนหันไปยกคิ้วให้ตรัยซึ่งเป็นพี่ชายแท้ๆ ของประชา “คนตาถึงก็มีอยู่”

“แล้วจะทำเรื่องอะไรต่อ” สงกรานต์ถาม

“ยังไม่มีครับพี่ ตอนนี้กำลังหาเรื่องทำอยู่”

สงกรานต์แค่พยักหน้า ไม่พูดอะไรต่อ เขาทอดสายตาไปยังทะเลที่สะท้อนแสงแดดระยิบระยับ ก่อนหันกลับมามองหยดน้ำที่เกาะข้างแก้ว

เบียร์ มันค่อยๆ ไหลลงพื้นเมื่อปริมาณเพิ่มมากขึ้น

ผู้กองตรัยมองเพื่อนแล้วถอนหายใจ

“อย่าคิดมากสิ นายทำดีที่สุดแล้ว”

คำปลอบโยนจากเพื่อนไม่ทำให้เขาดีขึ้นอย่างที่คิด... สงกรานต์ตีฝอยม

‘นายทำดีที่สุดแล้ว’ คำนี้เขาบอกตัวเองมาตลอดเมื่อรู้ว่าตัวเองเป็นคนผิด แต่หลังจากนั้นคำว่า ‘ถ้าวันนั้นฉันไม่...’ เรื่องก็คงไม่เป็นแบบนี้ และสุดท้ายก็ต้องบอกตัวเองอีกว่า ‘นายทำดีที่สุดแล้ว’ ก็วนกลับไปกลับมา

“ฉันเข้าใจแหละ แต่การที่แกลหลบมานั่งกินเบียร์อย่างนี้ มันเหมือนกับว่าแกลยอมแพ้” ตรัยหยุดพูด เมื่อพนักงานเสิร์ฟยกอาหารมาวาง กลืนตะไคร้จากยำทะเลหอมฉุยนำกิน

“แต่ฉันกลัว” สงกรานต์เอ่ยขึ้นเมื่อพนักงานเสิร์ฟเดินจากไป “ลูกสาวเกลียดฉันมากจนไม่ยอมมองหน้าฉันเลย สักวันเมื่อเธอโตขึ้น เธอคงหนีไปโดยไม่บอกกล่าว”

สงกรานต์เบือนหน้าซึ่งขาด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ไปมองทะเลซึ่งสะท้อนแสงแดดระยิบระยับ เรือขนาดใหญ่จอดเทียบท่าไม่เขยื่อนตามแรงคลื่น แต่เรือเล็กกลับโยกโย้จนน่าเวียนหัว... เขาคงเป็นเรือลำเล็ก

“แกลอย่ายอมแพ้ แกลไม่ใช่คนขี้แพ้ ฟังฉันนะ...” ตรัยเน้นเสียงหนักเมื่อสงกรานต์หันกลับมา “ชีวิตของแกลมีสมบัติอยู่สามชิ้น หนึ่งเมีย สองลูก สามบ้าน บ้านที่แกลกับเมียช่วยกันสร้างขึ้น แกลสูญเสียไปแล้วสองเหลือแต่ลูกเท่านั้น ถ้าแกลยอมแพ้ แกลจะไม่เหลืออะไรเลย ฉันเชื่อว่าคุณจะแพ้ ความสัมพันธ์พ่อลูกยังงัดมัดไม่ขาด ทำให้เธอเห็นสิว่าเธอยังมีพ่อ ให้เธอเห็นว่าชีวิตยังมีหลักประกันที่อบอุ่น และให้เธอรู้ว่าแกลรักเธอ”

คำพูดของตรัยดังก้องอยู่ในหัวกลับไปกลับมาเหมือนคนตะโกนลง

ในบ่อน้ำลึกที่ไม่มีวันสิ้นสุด สงกรานต์ยกเปียร์ขึ้นจิบอีกครั้งโดยไม่รู้ว่
เคนกำลังจ้องมองไม่ว่างตา

เคนพยายามตั้งสติ เค้นภาพรางๆ ที่เห็นนั้นออกมา แต่อาการปวด
หัวก็กลับมาเล่นงานอีกครั้ง เขาถอนสายตากรุ่นพี่แล้วเอนหลังพิงผนัง

‘คงไม่มีอะไรมั้ง’ เขาบอกตัวเอง

ขณะนั้นโทรศัพท์มือถือของผู้กองตรัยก็ดังขึ้น เจ้าตัวหยิบขึ้นมา
แล้วกดรับ

“งานเข้า” ตรัยบ่นทันทีที่กดปิด

“อะไร”

“ดีเอสไอขอกำลังสนับสนุน”

เคนหูผึ่งขึ้นมาทันที “เรื่องอะไรพี่”

“ทลายช่อง”

“ผมไปด้วย” เคนรีบบอก

“ไม่อยู่เป็นเพื่อนมันหน่อย?” ตรัยพยักพยิดไปยังสงกรานต์

“ไปเหอะ เผื่อจะได้เรื่องดีๆ ทำ พี่จะรอดูนะ”

เคนกับตรัยลุกออกมาขณะที่สงกรานต์ยังนั่งนิ่งเหมือนไม่สนใจ
ความเป็นไปของโลกอีกแล้ว เมื่อขึ้นรถเรียบบร้อย เคนจึงเอ่ยขึ้น

“มีอะไรแปลกๆ นะ”

“แปลกอะไร มันยังทำใจเรื่องเสียไม่ได้ เคียวก็ดีขึ้น”

ตรัยบอก เขาไม่เข้าใจหรอกว่า คำว่า ‘แปลก’ ของเคน หมายถึง
บางสิ่งที่เคนเห็นเพียงรางๆ เท่านั้น

5

เป็นธรรมเนียมปฏิบัติของกรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือ DSI หากจะเข้าจับกุมในพื้นที่หนึ่ง จะต้องใช้ตำรวจจากอีกพื้นที่หนึ่งเพื่อป้องกันข่าวรั่ว หรือถ้าจะพูดให้ตรงไปตรงมาก็คือ ตำรวจท้องถิ่นนั้นแหละ ที่มีผลประโยชน์ร่วมกับผู้ประกอบการ ซึ่งในกรณีนี้ก็คือเจ้าของช่องเป้าหมาย ซึ่งอยู่ไกลถึงพม่า

DSI ใช้เวลาประชุมงานกับตำรวจในชลบุรีนานกว่าสามชั่วโมง ซึ่งมากพอที่เคนจะติดต่อขอเช่ากล้องวิดีโอจากบริษัททำออกแก็นเซอร์ที่ผู้กองตรัยแนะนำได้ เขาเลือกกล้องแฮนด์แคมขนาดเล็ก ถ่ายง่ายและไม่เทอะทะมาใช้เพื่อความสะดวก อีกทั้งยังมีฟังก์ชันในตัวให้ใช้ถ่ายเวลากลางคืนได้...เมื่อลากยาว ซึ่งมันก็ยาวจริงๆ ด้วย

เคนพยายามขออนุญาตเข้าไปถ่ายทำบรรยายภาาการประชุมเพื่อให้มีภาพเล่าเรื่อง แต่ถูกปฏิเสธ ก็ยังถือว่าโชคดีที่ DSI ยอมให้เขาติดตาม

ภารกิจนี้ได้ แม้พวกเขาจะไม่เจ้านักข่าวจากสำนักใดเลยก็ตาม

รถตู้สีขาวแล่นออกจากชลบุรีตอนบ่ายแก่ๆ ในรถมีเคนกับเจ้าหน้าที่ DSI ห้าคน และมีอิฐทุ มิว 7 สีดำอีกสองคันตามหลังมา ขณะที่หน้าขบวนเป็นรถกระบะวีโก้มีตำรวจนอกเครื่องแบบสองคนนั่งอยู่ เคนเปิดกล้องบันทึกภาพตั้งแต่รถแล่นออกจากชลบุรีโดยมีเงื่อนไขว่าห้ามถ่ายให้เห็นหน้าเจ้าหน้าที่ เพราะพวกเขาต้องลุยต่ออีกหลายงาน ถ้าหากมีรูปหน้าปรากฏในข่าว การทำงานจะยากขึ้นอีกหลายเท่า เคนพยายามต่อรอง ในที่สุดพวกเขาก็อนุญาตให้เคนถ่ายให้เห็นหน้าได้เฉพาะหัวหน้าชุดเท่านั้น...แค่นี้ก็ดีถมแล้ว

“เป้าหมายของเราอยู่ที่ไหนครับ” เคนเริ่มยิงคำถามขณะที่รถยังมุ่งไปด้วยความเร็ว 120 กิโลเมตรต่อชั่วโมง การนำเสนอสารคดีสืบสวนสอบสวนในแนวเรียลลิตีก็น่าสนใจอีกแบบ หัวงว บ.ก. อิศวะคงชอบ

“เราจะไปที่ร้านวาเลนไทน์คาราโอเกะ” หัวหน้าชุดตอบ เขามีอายุประมาณสี่สิบต้นๆ ร่างอวบแต่ไม่ถึงกับอ้วน ผิวขาว ตาดี มีเชื้อจีน ดูกระตือรือร้นอยู่ตลอดเวลา

“เราได้รับร้องเรียนเรื่องอะไรบ้าง” เคนถามต่อ เขาแพนกล้องให้เห็นสมาชิกในรถ ซึ่งก่อนถ่ายทำ เคนอธิบายแล้วว่าเป็นการถ่ายย้อนแสงไม่เห็นหน้าเจ้าหน้าที่ชัดเจน ซึ่งทุกคนไม่มีปัญหาอะไร

“สองเรื่อง...หนึ่ง มีเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีขายบริการ สอง มีหญิงสาวต่างด้าวถูกล่อลวงมาขายบริการ”

“ต่างด้าวที่ว่า ระบุประเทศได้ไหมครับ”

“ลาว พม่า กัมพูชา และก็เวียดนาม...อ้อ! มีไทยใหญ่ด้วย”

“ใครเป็นคนล่อลวงพวกเธอมา”

“มันมีขบวนการนายหน้าที่ทำเรื่องนี้”

“มีผู้มีอิทธิพลอยู่เบื้องหลังไหมครับ”

“เท่าที่ทราบ มีข้าราชการระดับสูงในท้องถิ่น ซึ่งเราจะยังไม่เปิดเผยในตอนนี้”

“คาดว่าปฏิบัติการครั้งนี้จะสาวถึงผู้ที่อยู่เบื้องหลังไหมครับ”

“ความปลอดภัยของเหยื่อคือเป้าหมายหลัก เราได้รับโทรศัพท์แจ้งความจากเหยื่อว่าจะถูกขายลงเรือในคืนนี้ เราจึงต้องมาช่วยเธอให้ได้ก่อน ส่วนผู้ที่อยู่เบื้องหลังนั้นเราจะว่ากันตามหลักฐาน แน่นอนว่าเราเอาจริง”

เคนพึงพอใจกับคำตอบจึงพยักหน้าขอบคุณ ก่อนจะแพนกลิ้งไปทางหน้ารถ ถ่ายให้เห็นป้ายอำเภอที่รถกำลังแล่นผ่านไป หว่นหน้าชุดเองก็ดูจะพึงใจในคำตอบของตัวเองอยู่เหมือนกันจึงไม่ได้ทักท้วงหรือขอถ่ายซ่อมแต่อย่างใด

ขบวนรถแล่นเข้ามาจอดในปั้มน้ำมันซึ่งอยู่ห่างจากเป้าหมายประมาณสองกิโลเมตร เจ้าหน้าที่ทุกคนลง去做ธุระส่วนตัว เคนลงจากรถตู้ เดินมาสมทบกับตริยซึ่งนั่งในรถที่ปิดท้ายขบวน

“กาแฟก่อนไหมเคน” ผู้กองถามขณะเดินเข้าร้านกาแฟสด

“ขออย่างแรงเลยพี่” เคนบอกก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำ

หลังทำธุระเสร็จ เขาก็เดินออกมาเจอกับหัวหน้าชุดจับกุม ซึ่งเหมือนตั้งใจดักรอเขาอยู่ เมื่อเห็นว่าปลอดภัยคน หว่นหน้าชุดจึงกระซิบ

“สายเรารายงานมาว่าตอนนี้ไอ้ตัวการใหญ่อยู่ในห้อง มันใส่เสื้อเชิ้ตแขนสั้นสีชมพู กางเกงยีนสีน้ำเงิน ถ้าน้องเจอ ถ่ายภาพไว้ด้วยนะ พี่จะขอภาพไว้เป็นหลักฐาน”

“ตัวการใหญ่ที่ว่า เป็นใครครับ” เคนถาม นึกเสียตายที่ไม่ได้หยิบกล้องลงมาด้วย

หัวหน้าชุดมองซ้ายมองขวา เมื่อแน่ใจว่าไม่มีใครจึงกระซิบต่อ “ตรงนี้อย่างบนทีกเทปนะ เราบู๊วว่ามันเป็นคนจัดหางานจังหวัด แต่ยังไม่มีหลักฐานเท่านั้นเอง ตรงนี้เองต้องถ่ายภาพมาให้พี่”

“ครับ แล้วเราจะเริ่มต้นไหน” เคนถามกลับขณะเหลือบมอง นาฬิกาข้อมือ...สองทุ่มแล้ว

“เราส่งเด็กเข้าไปล็อคอื้ออยู่ ถ้าพาเหยื่อออกมาได้ เราก็จะเอาตัวเหยื่อออกไปเลย”

“ล็อคอื้อยังงัยครับ”

“อ้าว ก็ทำเป็นนักท่องเที่ยวไปซื้อบริการสิ”

“ถ้าผมอยากได้ภาพนั้นบ้างล่ะครับ”

“ไม่ทันหรอก ถ้าเ็งติดต่อก่อนหน้านี้ ข้าจะให้เ็งเอากล้องแอบถ่ายเข้าไปยังได้ แต่ตอนนี้ต้องช่วยเหยื่อก่อน”

“จะมีโป้งบ้างไหมพี่”

“ไอบ้า เรามาช่วยเหยื่อนะ ไม่ได้มาปล้น” หัวหน้าชุดบอก

เคนเกาหัวแกรก ภาพที่เขาวาดไว้ในหัวไม่ต่างจากแอ็กชันในหนังฮอลลีวูดเลยนะ

“แต่ถ้าสุดท้ายก็คงต้องใช้กำลัง” หัวหน้าชุดบอกเหมือนจะเดาใจเคนออก

“ใกล้ถึงหรือยังครับ” เคนถามต่อ

“ไปกินกาแฟก่อน อีกสองกิโล รถไทรคัพที่จากสายของพี่แป็บนี่” เขาหันหลังเคนออกไป

เมื่อถึงร้านกาแฟ ดริบจึงยื่นถ้วยเอสเปรสโซ่ส่งให้

“ไม่ครีม ไม่น้ำตาล เพียวๆ”

“ขอบคุณครับ ได้รายละเอียดอะไรบ้างไหมพี่” เคนถาม

ดริบสายหน้า “พวกนี้เชี่ยวชาญ เชื้อใหม่ มั่นยึดไทรคัพที่ตำรวจทุกคนที่มาช่วยไว้เลยนะ ห้ามโทร. ออก ขนาดจะไปเยี่ยมมันยังเดินประกบมันไม่ไว้ใจใครเลย”

“อ้าวพี่ ไม่นั่นข่าวก็รั่วสิ”

“ก็จริง นี่ผู้กำกับก็ยังไม่รู้เลยนะว่าพี่มาทำอะไรที่ไหน” ตรัยบอก

“แล้วตอนที่เขาเรียกพี่ประชุม เขาไม่บอกผู้กำกับด้วยเหรอ”

“บอกแต่ว่าต้องการกำลังสนับสนุน พวกนี้เขามีอำนาจทำได้ไง”

“ผมว่ามันก็สนุกดีนะ” เคนว่า

“ก็น่าจะดี ได้เคาะสนิมบ้าง” ตรัยว่า

ขณะนั้นเอง เคนเห็นหัวหน้าชุดเดินคุยโทรศัพท์ตรงเข้ามา ฝ่ายนั้น พยักหน้าให้เขาเป็นเชิงบอกให้ตามไป ความเคลื่อนไหวต่อจากนั้นเป็นไปอย่างรวดเร็ว ตำรวจทุกคนตรงดิ่งไปที่รถของตัวเองก่อนกระชากออกจากปั้มน้ำมัน เคนรีบเปิดกล้อง กดบันทึกเทปแล้วถามหัวหน้าชุด

“เกิดอะไรขึ้นครับ”

“มันรู้ตัว กำลังพาเหยื่อออกทางด้านหลัง ถ้ามันส่งเหยื่อลงเรือก่อน เหยื่อตายแน่”

ขณะที่พูด เจ้าหน้าที่ทุกคนชักปืนออกจากเอว ตรวจสอบกระสุน บางคนพูดวิหยาสู่อสารสั่งการให้รถแต่ละคันประจำจุดของตัวเอง เท่าที่เคนจับความได้คือ คันหนึ่งปิดหน้าร้าน สองคันอ้อมไปด้านหลัง อีกคันไปดักที่สะพานปลา ป้องกันไม่ให้เหยื่อถูกชนลงเรือได้ เคนแพนกล้องไปหาคนนั้นที่คนนี้ที่ อารามตื่นเต้นทำให้เขาจับต้นชนปลายไม่ถูก

ตอนทำสารคดีโกเชน มันไม่วุ่นวายอย่างนี้นี่นา

“เลี้ยวซ้ายแยกหน้า อ้อมไปด้านหลังเลยนะ” หัวหน้าชุดออกคำสั่งกับคนขับรถซึ่งทำตามอย่างคล่องแคล่ว รถสองคันเลี้ยวตามกันมาด้านหลังร้าน ขณะที่คันหนึ่งวิ่งเลยไปยังสะพานปลา ส่วนคันที่ตรัยนั่งมานั้นอยู่ที่หน้าร้าน

ทันทีที่รถจอด เคนก็เห็นผู้ชายกลุ่มหนึ่งลากผู้หญิงสามคนไปตามทางด้านหลังร้านที่เชื่อมต่อไปยังสะพานปลา เจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้ประตูที่สุดเลื่อนประตูเปิด ทุกคนกรูกันลงไปยังอย่างรวดเร็ว เคนรั้งท้าย เขาไม่มอง

จอแอลซีดีของกล้องด้วยซ้ำเพราะกลัวว่าถ้าเกิดอะไรขึ้นจะหลบไม่ทัน

“หยุดนะ นี่เจ้าหน้าที่ตำรวจ”

เหมือนในหนังปะ...เคนคิดขณะแอบอยู่ข้างหลังหัวหน้าชุด

แล้วเสียงปืนก็ดังขึ้นหนึ่งนัดจากกลุ่มผู้ต้องหา พร้อมกับเสียงหวีดร้องของหญิงสาวดังเซ็งแซ่ แต่ที่เจ้าหน้าที่ตอบโต้กลับไปในนั้นคือกระสุนชุดใหญ่

“ยอมแล้วๆ”

เสียงร้องดังมาจากกลุ่มชายฉกรรจ์ เสียงปืนเงียบลง แล้วความเคลื่อนไหวที่รวดเร็วเกินคาดก็เกิดขึ้นอีกครั้ง เมื่อเจ้าหน้าที่กระโจนเข้าไปล็อกตัวชายสองคนไว้ได้ ขณะที่ผู้หญิงซึ่งสวมชุดทำงานของพวกเธอหมอบอยู่บนพื้น

“นำตัวผู้หญิงขึ้นรถให้หมด” หัวหน้าชุดออกคำสั่ง

เหตุการณ์ตอนนี้แยกออกเป็นสองส่วน เคนต้องตัดสินใจว่าจะตามฝ่ายไหน ระหว่างเจ้าหน้าที่ที่คุมตัวผู้ต้องหาสามคน...ได้รับบาดเจ็บหนึ่งคน กับเหยื่อที่ถูกช่วยขึ้นรถตู้ เคนมองทางนั้นที่ทางนี้ที่ ในที่สุดเขาก็เลือกตามพวกผู้หญิงขึ้นรถตู้ไปโดยที่กล้องยังกดบันทึกอยู่

“เป็นไงบ้างครับ” เคนถาม

“ไม่มีใครตอบ...จะโดนยิงตายอยู่แล้ว ยังมาถามว่าเป็นยังไงบ้าง

เคนพยายามตั้งสติ ถามใหม่ “บอกได้ไหมครับว่ามาจากไหนบ้าง”

ผู้หญิงสามคนมองหน้ากัน แต่ไม่มีใครตอบ

“พูดไทยได้ไหม” เคนถาม ผู้หญิงสองคนส่ายหน้า ขณะที่อีกคนพยักหน้า แสงจากรถตู้ทำให้เคนเห็นหน้าเธอเพียงรางๆ ใบหน้าขาวนวลโปะด้วยเครื่องสำอางหนาเตอะและอาบเหงื่อ บอกได้คำเดียวว่าเสียราคา

“คุณมาจากประเทศไหนครับ” เคนถามเธอโดยตรง

“ฉันเป็นคนไทย”

คำตอบของเธอทำให้เคนประหลาดใจ

“อ้าว...คนไทยเหวอ อายุถึงสิบแปดหรือยัง”

“เกินแล้ว”

“ชื่ออะไร”

เธอลังเล ในที่สุดก็ตอบ

“อามีเดะ”

“อ...อาอะไรนะ” เคนถามย้ำ เธอไม่ตอบ

“ใครพาคุณมาที่นี่”

เธอยังไม่ทันได้ตอบ หัวหน้าชุดจับกุมก็เดินเข้ามาสะกิดเรียกให้เคน

ลงจากรถ

“น้อง ภาพเหยื่อห้ามออกอากาศนะ”

“ทำไมครับพี่”

“เดี๋ยวก็โดนพวกสิทธิมนุษยชนเล่นงานเอาเหวอ พวกเธอต้องกลับบ้าน ไปใช้ชีวิตต่อ ขึ้นออกอากาศไป พวกเธอจะอยู่ในสังคมได้ยังไง”

คำอธิบายนั้นถูกต้อง เคนเองก็ถูกสอนมา แต่สถานการณ์มันพาไปจนลืมนึก

“เดี๋ยวผมเบลอหน้าให้”

หัวหน้าชุดซึ้งใจ “พี่ขอดูเทปก่อนออกอากาศนะ พี่ต้องมั่นใจว่าเราเบลอจริงๆ ไม่งั้นมีปัญหาค่ะ”

“ผมรับรองครับ” เคนรีบบอกเพราะกลัวถูกยึดเทป “จับตัวการได้ไหมครับ”

“มันไหวตัว หนีไปได้”

“แล้วเราเอาไงต่อ”

“กลับที่ตั่ง เอาตัวผู้ต้องหาพวกนี้ไปฝากขัง”

จากนั้นไม่นาน เคนก็ถูกลากไปนั่งรถคันอื่น แม้เขาจะขอนั่งคันที่มี

เหยื่อหรือผู้ต้องหาคนใดคนหนึ่ง แต่ก็ถูกปฏิเสธ

“ได้เท่านี้ก็ดีแล้ว” เคนบอกตัวเองขณะที่รถแล่นกลับเข้าสู่ตัว
จังหวัดชลบุรี